

Falsul drum spre fericire...

Sunt multe rânduri și gânduri...
Căroră am obosit să le dau sensuri,
Am început să-mi înec amarul în versuri,
Deși am, încă, multe ne-nțeleșuri!

Cum poate o iubire pură
Să fie transformată pas cu pas în ură?
Din femeia ce am fost, am devenit doar o figură
Amăgită, mințită și rănită fără măsură.

Sunt clișee comune ce îmi vin acum în minte,
Încercând să uit ale tale grele cuvinte,
Iubind o falsă amintire, închizându-mă în mine
Și strigând după ajutor în fața unei uși închise.

Ai fost un înger căzut din Rai,
Păcat că acum mi-ai făcut viața un iad,
Cu pumni și cuvinte ca un pumnal,
Ceva ce pentru tine a devenit banal.

Aveam o inimă întreagă,
Acum ai transformat-o într-o piatră seacă,
Am devenit o umbră
Și amintirile cu tine îmi aduc o imagine sumbră.

Aș vrea să plec, să evadez,
Dar mă tragi înapoi, iar eu simt că cedez.
Vreau să pot să mai visez,
Dar vii tu și atunci eu mă trezesc.

Stoica Ana Manuela
Clasa a X-a B
Colegiul Tehnic „Transilvania”, Baia Mare

Amintiri

Ce multe amintiri îți vin în minte acum,
Când totul e șters, totul e scrum,
Mă uit plângând la tine și îți spun: e un alt final de drum...
Și ne tot mințim, nu putem reaprinde
Flacăra ce astăzi încă se mai simte.

Amintirea dispare,
Rănilor dispar, azi nu mai doare,
Pumnii și vorbele tale nu mă mai rănesc
Pentru simplul fapt că nu te mai iubesc!
De azi uit tot, vreau să mă depășesc.

Ce multe amintiri de catifea
Stau ascunse în mintea mea!
Și când îmi amintesc, simt că plutesc,
Dar în același timp simt că mă prăbușesc.

Mai am câțiva pași să ies din abis,
Tu îmi spui că eu sunt cea care te privește cu cinism,
Dar nu te mai ascult,
Fără tine voi continua să lupt.

Ceva dinăuntru meu plânge după tine,
Dar tot acel ceva îmi spune că așa e cel mai bine...
Când încă credeam în frumoasele vise,
Cu lacrimile mele au fost stinse.

E prea mult fum,
Nu pot zâmbi nicicum.
Obsesia ta îmi cere mult prea mult,
Eu am al meu drum,
Al tău e în celălalt sens, acum...

Stoica Ana Manuela
Clasa a X-a B
Colegiul Tehnic „Transilvania”, Baia Mare

Esența feminității

Are acel ceva special ce te atrage,
Își dă seama că o plăci, de aceea nu te lasă-n pace,
E atât de tăcută,
Și zâmbetul ei îți provoacă o privire pierdută.

Știu că te debusolează...
O simți aproape, chiar și când se înserează,
Privită de departe, este mică rău,
Însă de aproape, e imens sufletul său !

E greu să ajungi la inima ei, firesc,
Nu toți o au, însă toți și-o doresc.
Este atât de puternică,
Dar totuși, așa de firavă.

Ea și-a creat o lume a ei, fără care, de fapt
Nu ar putea trăi în asta plină de gropi, plină de jale,
Știe că are ceva în plus
Și că într-o zi va ajunge sus.

Stoica Ana Manuela
Clasa a X-a B
Colegiul Tehnic „Transilvania”

Număr secunde scurse,
Enunț teorii mult prea abstracte pentru voi...
Sentimente sacre îți vor inunda macabra-ți ființă...

Epilog:

Curajul m-a părăsit ...
Urme vor mai pluti în văzduh...
Cuceririle mele, efemere, vor reveni arareori...
Evenimente pierdute le vor urni pe cele de azi,
Înainte ultimului adio!

Ujeniuc Daiana
Clasa XI C
Colegiul Tehnic "Transilvania"

Motivație

Mi-am agățat privirea de stele și gândurile de cer,
Mi-am izgonit ideile la poarta uitării și enigmele la poarta sărutului,
Mi-am sprijinit palmele de nori pipăindu-le tinerețea, iar apoi, mi-am
risipit speranțele printre munți...
În cele din urmă, m-am exilat printre mistere, regăsindu-mă.
Sunt din nou, eu!

Ujeniuc Daiana
Clasa XI C
Colegiul Tehnic "Transilvania"

Mi-e dor de ochii tăi

Mi-ai îndreptat pașii pe cărarea cunoașterii,
Mi-ai călăuzit ideile într-ale iubirii șoapte,
Mi-ai invadat mai apoi întreaga ființă cu încrederea ta
Și tu știi,
Știi că va veni o vreme când te vor dura mâinile pentru că îți vor sângera
degetele și lacrimile-ți vor arde nemilos obrazii...
Va veni o vreme când toate vor fi povară insuportabilă pentru că m-ai înțeles.
Îmi vei spune, desigur, cu alte cuvinte, ce nu am știut să înțeleg pe deplin, ce
arătau ochii tăi...
Îmi vei spune, desigur, când destinele ni se vor uni din nou, că nu înțelegi
nimic din toată această poveste imposibilă... Absurdă...
Eu voi spune, simplu de alb:
Mi-e dor de ochii tăi!

**Ujeniuc Daiana
Clasa XI C
Colegiul Tehnic "Transilvania"**

Destăinuire

Mi s-a spus, iubito, că tu ești fiica poeziei, a căutării, meditației, inteligenței, a
priceperii...
Eu i-am crezut pe deplin, iubind privirea ochilor tăi profunzi...
Mi s-a spus, iubito, că tu ești fiica reflexiei, a cunoașterii, înțelepciunii, a marii
înțelegeri...
I-am crezut iar, adorând cu întreaga-mi ființă fiecare gest al tău.
Mi s-au spus, mi se spun și mi se vor spune iubito, despre tine multe și eu îi voi
crede aparent.
Îmi voi desfereca sentimentele doar în fața ta,
Numai în fața ta, iubito!

**Ujeniuc Daiana
Clasa XI C
Colegiul Tehnic "Transilvania"**

Pași în umbră

S-a stins demult infernul ce rodea amintiri...
A pierit copacul ars de tăcerea frunților întunecate în lupta cu destinul...
Ne-am pierdut în neguri, cerșind cu mâinile zdrobite de lanțuri, fericirea!
Glasuri vinete urlă dincolo de zidurile tăcerii și strâng în dinți chemarea ochilor
trști, zgâriați de fire umede de noapte,,
Ca un refren al infinitului, umbre metalice înăbușă cerul în răbufniri demonice
de întuneric,
Umbre de tăcere lovesc din plin sufletul meu bântuit de atâta voluptate amară,
Luna apare și ea, ca o fiară rănită, rânjind dureros și raze purpurii de gheață îmi
ard pielea uscată...
Timpul tace tânjind după o picătură de speranță,
Sufletul mi-e purtat pe aripi negre, de piatră care îmi rod degetele ca să nu pot
atinge lumina și îmi zdrobesc speranțele, îmi înjunghie viața...
Ce greu e fără tine!

Ujeniuc Daiana
Clasa XI C
Colegiul Tehnic "Transilvania"

Dorința

Ascult ropotul ploii roase de uitare,
Moartea mă seceră în cuvinte tăioase;
În noaptea-ncremenită, lumina se ascunde printre cuvinte,
Statuile albe-și deschid ochii aruncând spre cer vorbe de humă.
Iarba-și naște ființa în clocotul munților,
Mă-mbăt înghițind fărâme de cer.
Sărut ape cu miros violet.
Vreau să urăsc, să sparg din priviri stâncile de rai,
Vreau să iubesc, să strâng la piept infinitul... Să mă înece cu propria-mi suflare,
Să ating copaci himerici de dincolo de viață!

Ujeniuc Daiana
Clasa XI C
Colegiul Tehnic "Transilvania"

Dacă nu erai

Eu, aici,
Tu, dincolo de prăpastia timpului...
A diferenței de primăveri și a indiferenței ochilor cu pleoapele plumburii,
Te ascult tăcut și mirarea mea îmi dă târcoale de parcă vocea ta o știam de când
m-am născut.
Nu, nu e posibil ceea ce trăiesc!
Clipele sunt lungi și orele își pierd ritmul când ești tu aici,
Chiar dacă stai dincolo de prăpastie,
Așa vreau să mă sting, cu tine dincolo de ceea ce poate fi indiferență!
Dacă nu erai, nu mai cunoșteam lumina!
Dacă tu nu erai, eu nu mai eram în stare să te găsesc!

Ujeniuc Daiana
Clasa XI C
Colegiul Tehnic "Transilvania"

În dar de ziua mamei

Luna Martie a sosit,
Toți copacii-au înflorit,
Ghiociei-au răsărit,
Numai buni de dăruit.

Azi e 8 , e zi frumoasă,
Toată lumea e voioasă,
Mărtișoare dăruim,
Pe mame să le înveselim.

Toată lumea-i fericită,
Vântul florile agită,
Păsările ciripesc,
Prin copaci se zbenguiesc.

Toți copiii fug afară
Să culeagă ghiociei,
Fac buchețele frumoase
În dar de ziua mamei.

Nici bunica nu-i uitată,
De nepoți e apreciată;
Ea primește ghiociei
De la cei trei nepoți.

Burcescu Ioana
Clasa 11 H
Colegiul Tehnic "Transilvania"

Primăvară

Raze aurii de soare
Topesc zăpada albă ,
Și-apar fire de floare
Împletindu-se-n salbă

Sunt gingașii ghiocei
Ce ies cu îndăzneală
Și jocuri vesele de miei
Ne spun că-i primăvară

Cu drag copiii ies
Să se zbenguiască
Buchețele am cules
Mamei să-i dăruiesc

Flori și zâmbet pur,
În zi de sărbătoare,
Legate într-un șnur
De iubire-n mărtișoare.

**Perșe Lavinia
Clasa 11 H
Colegiul Tehnic "Transilvania"**

În căutarea primăverii

- Basm -

A fost o dată ca niciodată un împărat care avea trei fii. Acest împărat se numea Împăratul Rece. De când murise soția lui, împăratul nu mai avea nici o alinare, doar pe cei trei băieți ai săi. Când trăia soția împăratului, tot regatul era verde, frumos, dar după moartea acesteia totul înghețase. Într-o dimineață, împăratul îi adună pe toți locuitorii regatului și le spuse: cine readuce căldura și spiritul regatului va primi jumătate din împărăția mea. Niciun suflet din întregul regat nu a avut nicio idee de unde să înceapă căutarea, așa că ultima speranță a ramas în cei trei fii ai săi. Împăratul i-a chemat și le-a spus: mergeți fiii mei la drum și readuceți căldura și "primavara" în regatul nostru.

S-au pornit frații la drum și au luat-o spre răsărit, deoarece au auzit ei că de acolo începe viața și speranța, de unde răsare soarele. După ce umblară o zi, cei trei fii de împărat s-au întâlnit cu un moșneag cu barba lungă, pe care l-au întrebat dacă știe de unde pot lua ei un strop din apa primăverii pentru a o duce la ei în regat. Moșneagul le-a spus că mai au de mers până ajung la o pădure, iar după această pădure se afla un castel. La acel castel locuiau trei fete, care i-au primit pe cei trei fii de împărat. Acestea le-au spus că mai au de mers mult până vor găsi apa primăverii. A doua zi, de dimineață, fiii de împărat au hotărât să plece în căutarea primăverii. Înainte de a pleca, fiecare fată i-a dăruit câte ceva unui fiu de împărat: fata cea mare i-a dăruit fiului cel vârstnic de împărat un lăntișor, iar atunci când se va întoarce acesta să o ia cu el pentru a se căsători; fata mijlocie i-a dăruit fiului mijlociu de împărat o bentiță cu care își ținea legat părul, urmând ca acesta când se va întoarce să o ia cu el pentru a se căsători; iar fata cea mică i-a dăruit mezinului împăratului o crenguță și i-a spus acestuia ca atunci când se va întoarce și o va lua cu el, vor planta crenguța în împărăția lor și o vor uda cu apa primăverii. Cei trei feciori și-au luat rămas bun de la fete și au pornit în căutarea apei fermecate.

După ce au trecut peste șapte mări și șapte țări, au zărit un câmp plin cu floricele de toate culorile, cu fluturași și păsărele ce zburau liniștiți. În mijlocul câmpului se afla o fântână cu o apă foarte limpede. Feciorii de împărat au luat apa din fântână și s-au îndreptat către casă. Au mers o zi, au mers două, au mers o săptămână până au ajuns la castelul fetelor. Au înnoptat acolo, iar a doua zi în zori au pornit spre împărăția tatălui lor. Cum au ajuns, fiul cel mic și fata cea mică au plantat crenguța și au udat-o cu apa primăverii. Dintr-o dată totul revenise la viață, era plin de floricele și copăcei peste tot, era ceva magic. Împăratului, când văzu una ca asta, nu-i veni să creadă. Nu mai văzuse așa ceva de când murise soția lui.

Toată lumea era fericită deoarece era din nou primăvară în regatul lor. Cei trei fii de împărat s-au căsătorit cu cele trei fete. La nunta au fost invitați toți locuitorii regatului, chiar și moșneagul cu barba lungă și astfel fericirea îi cuprinsese pe toți ca o vrajă magică din poveste. Nunta a ținut nouă zile și nouă nopți și de atunci, se spune că au făcut câte un ospăț mare în fiecare săptămână, așa cum îi stă bine unui regat din poveste.

Și-au trăit fericiți până la adânci bătrânețe!

~Sfârșit~

Mihai Eminescu

O poezie cu mult dor
Și plină de iubire
A fost capabil doar un om
Așa ceva să scrie.

A fost un simplu-ndrăgostit
De taina poeziei
Dar nu aștiut c-a fost ursit
Ca geniu al măiestriei.

Trăind în lumea asta rea
Și plină de durere
A fost ca un luceafăr blând
Ce niciodată pierе.

Și totuși a dorit săfie
Înmormântat chiar în natură
Să uite tot ce-a fost urât
Și lumea lui plină de ură.

**Flora Ana Maria
Clasa a IX-A
Colegiul Tehnic "Transilvania"**